

There are no translations available.

Матеріал надано в авторській редакції

Корж Тетяна

"Через гомін віків"

Через стукіт копит, через гомін віків,
Крізь дуелі, бої, поєдинки,
Через вірність дружин, через лютість мужів
Із історії линуть картинки.
Про подію яку, про криваву бійню,
Про престоли , багатства і гроші,
Про примирення, мир і про вічну війну
І про інші теж важкі ноші.
Серед різних подій, серед різних людей
Про окремі держави-герої,
Про царів і про безліч шалених ідей,
Що здобули великої долі.

"За Запоріжжя"

Вниз за течією поспішило судно,
На правому березі, без бійні і горя
Величне місто узріло воно,
Це Нікополь. Місто чудове, прекрасне,
Прославлене в міру, і в міру сучасне.
Козацький тут хутір колись заснував
Моторний і бравий Микита Циган.

Микитинську Січ теж колись заснували
І гетьманом згодом Богдана обрали.
І незалежно від плину років
Шляхи проходили тут у чумаків.
На Слов'янськ спочатку перейменували.
А чому саме Нікополь місто назвали?
Розтлумачили поступово назву цікаву
І зробили цим самим корисну справу.
Походить від ймення грецької богині,
Що перемоги дарувала у війнах людині.
Це перша частина. А «поліс» - то місто,
Що було незнищенне й найвеличніше звісно.

"Нікополь. Місто перемоги"

Доречним буде нагадати
Куди звідси ведуть дороги,
Про Скіфію величну розказати.
Вона мала своїх богів-наглядачів,
Вона була укріплена валами,
Всередині її бенкетували багаті.
Ну а надворі простолюд з доньками і синами,
Царі її не завжди були справедливі,
Але ми не уточнюємо про моралі
І вже тому ми бути маємо щасливі,
За знайдення в курганах Золотої пекторалі,
За Нікопольський пряник, за їх відкриття,
І за все те, що скіфи намагались донести,
За те, що зараз нам полегшує життя,
І за ті винаходи, що довелося скіфам винайти.
Це місто до сьогодні красою всіх дивує
Вже з інших, із сучасних сторін,
І хто і що у ньому тільки не будує,
Але назавжди серед неймовірних цих місцин,
Залишаться безкрайні нам дарунки,
Бо ще не все знайшли, ще доведеться відшукати.
Немов з історії одвічні поцілунки
І загадки, що так і манять розгадати.
І ми про нього маєм пам'ятати,
Бо це історія, яка відлунням лине.
Бо пам'ять історичну не зламати,

Бо пам'ять історична не загине.